

FİLİSTİNLİLER İÇİN ABBAS...

Mahmud Abbas'ın oturduğu makam odası bembeyazdı, halılar ve taht büyüklüğünde sandalyeler vardı. Yaser Arafat'ın devasa portreleri her duvarda asılıydı ve editörümün sadece bana güvendiği, hayatımın röportajının zamanı gelmişti. Klişelerden oluşan sıradan bir sohbe dönüşü: **“Keşke daha fazla zamanımız olsaydı”** diye iç geçirdi Abbas; galibiyet gününde bile mağluptu ve ekledi **“doğru zaman geldiğinde...”** Halkın dile getirdiği tutku, o odadaki diktatörleri koruyan kalın duvarları aşamamıştı. Bir esnememi bastırıp saatime bakıp durana kadar tekrarlanan ses bantlarıyla beslenmişim. Umudun mermi gibi sektiği ve genç yaşlı herkesin iyimserliğin ritmiyle coştığı dışarıya dönmek için sabırsızlanıyordum. Abbas'ın Filistin halkının çıkarlarının ötesinde -belki de dışında- çıkarlar için çalıştığına ikna olmuş bir tatminsizlik duygusuyla röportajı tamamladım. Abbas'ın prova niteliğindeki konuşması bende, Filistinliler için en iyi seçenek Abbas ise; başlarının, bildiklerinden daha büyük bir belada olduğu hissini uyandırdı. (Lauren Booth, Barış Yurduna Doğru, s. 90)